

ἄβρωπος τὴν κλωστὴν εἰς τὴν χεῖρα ἐπάνω τινῶν νομισμάτων, τὸ νῆμα κινεῖται ὡς τὸ ἰκκρεμές ἀναπληρωθῆ ὁ κρίκος ὑπὸ τεμαχίου λάκας λεπίδωτος, ἢ θείου, ἢ ξυλάνθρακος ἢ λιχνήσει; γίνονται κατέστεραι. Ἄν κρεμάσῃ τὸ ἐργαλεῖον ἐκ τοῦ παραδύναχα τοῦ δεξιοῦ λιχανοῦ ἄβρωπος, ἢ τοῦ ἀριστεροῦ ἀντίχειρος, αἱ κινήσεις γίνονται εἰς τὰ ἐμπροσθεν τὰ ὀπίσω, εἴτε ἀπευθύνονται πρὸς σὲ καὶ μακρύνονται ἀπὸ σοῦ ἐναλλάξ· αἱ δὲ κρεμάσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ δεξιοῦ ἀντίχειρος, αἱ κινήσεις τότε ἐκτελοῦνται ὀρθογωνίως δηλ. ὀριζόντιως. Ἐξ τούτου δὲ ἀποδεικνύεται ὅτι οὐχὶ μόνον τὰ πλευρὰ τῶν σώματος ἡμῶν ἔχουσι τινα πρὸς ἄλληλα πολικότητα, ἢ ἀντιστοιχίαν, ἀλλὰ καὶ οἱ δάκτυλοι καὶ ὁ ἀντίχειρ ἐκάστης χειρὸς πρὸς ἀλλήλους. Ὅθεν ὅταν τὸ ἐργαλεῖον κρεμάμενον ἐκ τοῦ λιχανοῦ, πρέσῃ πρὸς σὲ πολὺ εἰς τὰ ὀπίσω τὸν ἀντίχειρα, διότι ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος μετὰ τοῦ λιχανοῦ αἱ κινήσεις ἀατρερόνται καὶ λαμβάνουσι τὴν ἀνωτέρω κινήσιν ἐπιούσιν. Ἐνεργεῖ δὲ διαφερόντως τὸ ἐργαλεῖον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ῥάχως, ὥστε γίνονται ἀσθενήματα ὅτι αὐτόθι μάλιστα πλεονάζει τὸ νευρικὸν πνεῦμα.

Ὁ Mayo ἐπισημασθῆ ἔτι ὁ χρυσὸς, ὁ ἄργυρος, ὁ σιδηρῶδης, ὁ ὕψλος, τὰ κάλια, ἢ ὀξεῖα ἄκρα τοῦ μῆλου, ἢ ῥίζα χόρτου ἀρτίως ἀνασπαθέντος ἐκ τοῦ μῆλου, ἢ πρὸς τὴν μίσχον ἄκρα τοῦ μῆλου καὶ τοῦ πορτογαλλίου, καθὼς καὶ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ σώματος, ἀνασπαθούσι πρὸς τὸν βόρειον πόλον τοῦ μαγνήτου πνεύματος ἰνεργούτιν ἰρηντικῶς· ὁ δὲ χαλκὸς, ὁ ἀτίλθωτος ὕψλος, τὰ ὀξεῖα, ἢ παχεῖα ἄκρα τοῦ ὠτοῦ, τὰ φύλλα τοῦ χόρτου, ἢ ἀντιμισχὸς ἄκρα τοῦ μῆλου καὶ τοῦ πορτογαλλίου καὶ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ σώματος ἰνεργούσι θετικῶς.

Σημειωτέον ἐνιαυθὰ ὡς ἐν παρόδῳ ὅτι τὰ φύλλα τῆς ἄβρωπος, ὅποια ἦσαν ἐν χρήσει εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, κατεκοίμιζον γυναϊκά τινα ἐκ Prepositi περίφημον ὡς ὑπνοδερκὴ ἐξετασθεῖσαν παρὰ ἁλλῶν σοφῶν τῆς Γερμανίας εἰς τὸ Weinsberg καὶ ἀλλαχού, οἶον τοῦ Keerno, Eschenmayer, Schuweit, Gorres, Herner καὶ ἄλλων. Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη ἀπὸ τῶν ὑπνωττοῦσα ἔλεγε τοὺς φυτικούς καὶ ἱματικούς παρακινήσας τῶν φυτῶν καὶ πετρῶν, ὥστε ἐνδέχεται ὅτι ὑπνοδερκῶν τοιούτων νὰ ἐφανερῶθῃ κατὰ πρῶτον ποιότητος τῶν φαρμάκων ἐν γένει. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπισημασθῆσαν πολλὰ περὶ τῆς δυνάμεως τῶν λίθων, οἶον ὁ Ἀριστοτέλης καὶ Διοσκουρίδης κ.τ.λ. Ὁ Θεόφραστος λέγει ὅτι φέρων ἐπ' ἐξυτοῦ τινὰς λίθους διεσώζετο ἐκ τῶν πυρετῶν καὶ ὅτι οἱ μάγοι κατεκίχον λίθους ἰατρευόντας ποικίλας νόστους.

Εἰς τί ἄλλο παρὰ τὴν διαφοράν, ἢ μᾶλλον συμφωνίαν καὶ διαφωνίαν τῶν μαγνητικῶν, ἢ νευρικῶν δυνάμεων πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν αἱ συμπτώσεις καὶ ἀντιθέσεις, τὰς ὁποίας ἔχομεν πρὸς τινὰ πράγματα, ἢ ἀσθενήματα τινὰς; Τινὲς δὲν ὑποφέρουσι νὰ θλίπωσιν τὸν ἄνθρωπον, τὴν ἀράχην, τὸν μῦν, τὸν φρόνον; Ἐπισημασθῆσαν Βυζαντινοὶ τινα (τὸν Κ. Γ. Καρ) ὅστις δὲν ἰσχύει νὰ πιᾷ τὸ βόδιον ἀνευ σπασμῶν. Ἄλλος

δὲ (ὁ Κ. Γ. Θ.χ.) οὐδέποτε ἔφαγε προσφάτους ὀπώρας· ἄλλος δὲ ἐδύνατο νὰ ἴδῃ παρατεθειμένην κεφαλὴν ζώου ἐπὶ τῆς τραπέζης χωρὶς νὰ περιπέσῃ εἰς λειποθυμίαν. Ἀλλὰ τοιαύτας ἀντικαθίας καὶ συμπαθείας ἐλέπομεν καὶ εἰς τὰ κατώτερα ζῶα· οὕτω τὰ φύλλα τῆς λευκῆς μελίας ἀποσποδοῦσι τὸν κροταλίτην ὄφιν καὶ τὸν φέρουσι εἰς σπασμούς. Κατὰ δὲ τὴν ἀποθήκην τοῦ Ἰρλανδοῦ κηπουροῦ, ὅταν φυτὸν τι μαραινόμενον πλησιάζῃ νὰ ξηρανθῆ, ζωογονεῖται θαυμασίως ἐνεάκις ἐκ δέκα περιστάσεων, ἀν πλησιάζωμεν εἰς αὐτὸ ῥίζαν χαμαϊμήλου, δηλ. ἀρτίως ἐκφυτευμένον χαμαϊμήλον. (1)

Πάντα τὰ σώματα τοῦ κόσμου ὑπόκεινται εἰς τὸν νόμον τούτον τῆς ἀντικαθίας καὶ συμπαθείας, ἐνόργανα καὶ ἀνόργανα. Εἰς τούτον στηρίζεται ἡ χημεία· δι' αὐτοῦ γίνονται τοσαῦται συνθέσεις καὶ διαλύσεις ἑτερογενῶν στοιχείων καὶ αὐτομάτως κατὰ φύσιν καὶ μηχανικῶς ὑπὸ τῆς τέχνης. Ὑπάρχει ἄρα παγκόσμιος καὶ ἐμφυτος εἰς τὴν ὕλην ἡ δύναμις αὕτη τοῦ ἔθρωτος καὶ τοῦ Νείκου, τὴν ὁποίαν ἐξέμνησαν οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ καὶ μάλιστα ὁ Ὅρφευς καὶ ὁ Ἡσίοδος. Δι' αὐτῆς τὰ πάντα συνέκονται, ἢ ἀπωθοῦνται· αὕτη ἐνεργεῖ ἀκαταπόνητος παντοῦ τὴν ἡμέραν, καθὼς καὶ τὴν νύκτα, ὅτε ἡ γῆ, ἡ σελήνη, καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται ἐκχέουσι καρωτικὴν ἐπὶ ῥόθον, ἧτις κατατομιρίζει τὸν ἄνθρωπον· ὥστε ὁ νοῦς ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου ἀποσυρβόμενος εἰς τὸ γαστρικὸν πλέγμα, ὅπου κυριεύουσι οἱ αὐτοματισμοί, κοινωνεῖ μετὰ τῶν πνευμάτων καὶ παραδίδοται εἰς τὰ δειρα.

Περὶ τούτων σκοπεύομεν νὰ πραγματευθῶμεν εἰς τὸ πρῶτον τεύχος τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς Μνημοσύνης.

I. N. Λεβαθεύς.

ΠΕΤΡΟΥΧΟΛΙΣ.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας κυρίως εὐρίσκειται δισκορπισμένον τὸ πνεῦμα παντὸς ἔθνους· ἐκεῖ συναναστρεφόμενος μετὰ τῶν διαφόρων τάξεων μανθάνει ὁ περιηγητὴς τὰ ἔθιμα, τὰς ἀρετὰς, ἢ κακίας, τὰς προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίας του. Ἀλλ' ὅταν τὸ ἔθνος συγκροτῆται ὑπὸ παντοίων καὶ ἀλλοθρόων φυλῶν, τὰ δὲ ὄρια τῆς ἐπικρατείας ἐκτείνωνται εἰς πλατύτερον κύκλον, τότε ἡ πρωτεύουσα, ὡς ἐπιτομὴ μεγάλου συγγράμματος, περιλαμβάνει τὰ ἀναγκασιότατα τῆς τοιαύτης ἱστορίας στοιχεῖα· ἔπειτα αὐτόθι ἐξαίρετως φαίνεται καὶ ἡ ἐνεστώσα κατάστασις τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, παριστανομένη ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐπι-

(1) Ἀποθήκη τοῦ ἐν Ἑβλάτῃ παρεπιστημίου καὶ Βρετανικῆ ἀναθεώρησις.